

(Nagyapám, Balázs Ferenc emlékére)

Se hír, se név, se pénz, csak posztó,
posztóból nadrág, az ing darócbó',
és facipő, világot járni,
ha bárhonnan is megtérhet bárki.

Kőkerítés, sk. kirakva,
ha elhallgatsz, a kövek hangja
kísér végig, kísér hazáig,
a kapualjig, hol Isten fázik.

Faház és tornác, a házban én, gyermek,
kit másik házból ide kivernek,
lépni tanul, lépni tanulna,
lódul a tornác, fel, fel a Holdba,
fölszáll a gyermek, más égi tájon
adatik néki, hogy elkószáljon,
Neil Armstronggal, úgy hatvannyolcba',
indul Csabához, a mítoszokba...

Hogy visszatér-e? Átfut a Semmin?
Itthon: faház, és csűr és pajta,
osztozunk ennyin,
az Úr szeme rajta.

Világ ez is, világnak teljes,
Világok Ura, lajstromolj, sejtess!

Hét szilvafádnak hét szép ága
hajlana messzi, mennyei csodára ---
a csoda késik, a menetrenddel
nem jön más, csak egy
szürke,
mocskos,
ótvaros
reggel.

Ezt a reggelt,
Uram, ne vedd el!

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Balázs Tibor

Látó Szépirodalmi Folyóirat